

Ursula Visser

Winnaar korte verhalen schrijfwedstrijd Brave new Books 3 februari 2017

Brandende liefde.

Iris maakte geen geluid toen de naald door haar tere huid ging. Ze had het ervoor over. Ze beet op haar lip, alsof ze zo de pijn kon tegenhouden. Met haar nagels zacht in haar palmen gedrukt lag ze zo stil mogelijk, terwijl zijn handen haar hals betasten. Iris' gedachten dwaalden af naar fijne herinneringen totdat de pijn over was. Een haast onhoorbare zucht kwam over haar lippen. Het ergste was voorbij. De verkoelende gel die op haar hals gesmeerd werd, bracht haar terug in het heden. Terwijl een kleine glimlach om haar lippen speelde, keek ze de man die tegenover haar zat met een uitdagende blik aan. Nu hij het felle lampje uit had gedaan waren zijn donkerbruine ogen bijna zwart in het schaarse licht. Ze was alleen met hem. Haar angst was verdwenen.

'Ik heb gedaan wat je vroeg,' zei hij met een donkere stem.

Iris drukte een paar eurobiljetten in zijn hand. 'Zoals afgesproken.'

Hij stopte het geld achteloos weg in zijn zak. 'Ik hoop dat je weet wat je doet. Dit is...'

Ze knikte alleen naar hem en hij zweeg. Iris tuitte haar lippen en blies hem een kushandje toe.

'Dank je, Jim.'

Zodra ze buiten stond, draaide hij de deur hoofdschuddend op slot. Hun blikken kruisten elkaar even, voordat zij zich omdraaide en hij in de schaduwen van zijn kantoor verdween. Ze kon niet wachten om haar verrassing te laten zien aan de man die ze wilde strikken vannacht.

*

Zodra de lucht paars kleurde aan de hemel was hij op pad gegaan. Snel tussen de dicht bij elkaar staande gebouwen door; een schaduw werpend op de rode stenen. Vanaf een afstandje bekeek David haar, zoals hij al vaker had gedaan. Hij verlangde naar haar. Iedere avond meer. Het kostte hem steeds meer moeite om bij haar weg te blijven. Na gisteren kon hij niet langer wachten, toen hij haar goddelijke, halfnaakte lijf onder de stralen van de buitendouche had gezien. Ze was laat van het strand gekomen. Alleen. Vanavond wilde hij haar verrassen.

De avond was zwoel en de wind was aangenaam warm. Hij voelde het niet, was alleen gefocust op haar. Het golvende blonde haar, de slanke nek, nu bedekt met een sjaal. De dunne jurk accentueerde haar goedgevormde lichaam. Hij voelde een warme gloed door zijn lichaam gaan. Lust, liefde, hartstocht. Iris bracht het in hem naar boven.

Op een afstandje volgde David haar. Het briesje bracht een vleugje van haar parfum mee. Ze maakte hem gek. Even versnelde hij zijn pas, maar hield in omdat ze bij een voetgangersovergang wachtte. Het was nog te vroeg. Te snel. Hij had nog even tijd nodig. In zijn hoofd had hij dit zo vaak herhaald. Hoe hij haar het hof maakte; haar verraste met de bloemen die haar naam droegen: irissen.

*

Ze hoorde zijn voetstappen en treuzelde even. Nee, nog niet. Nog niet toegeven. Hij moest haar verleiden. Ze wilde hem in het maanlicht zien, op de plek waar ze zo van hield. Daarginds in het park, waar ze David voor het eerst had gezien; badend in het licht van de volle maan. Zijn donkere haar glansde evenals zijn blauwe ogen. Hun ogen hadden elkaar gevonden, in wat een eeuwigdurende blik leek. Iris had de schok gevoeld die door haar lichaam ging, de zinderende spanning van de eerste ontmoeting. En nu liep hij vlak achter haar. Iris' hartslag versnelde.

Ze stak de weg over en haalde diep adem. Het park lag er net zo bij als bij hun eerste ontmoeting. De zwoele lucht van duizenden bloemen drong haar neus binnen. Langzaam liep ze naar het midden van het parkje. Bij een bankje hield ze stil. Er lagen wel twintig irissen op. Ze glimlachte toen ze Davids zachte voetstappen hoorde, maar draaide zich niet om. Eén voor één pakte ze de bloemen op en liet ze in de kromming van haar arm rusten. Eindelijk keek ze hem aan.

*

David kon zijn ogen niet geloven. Terwijl Iris de bloemen verzamelde, verhulde haar jurkje haar mooie vormen maar net. Het licht van de maan scheen door de dunne stof. Hun ogen vonden elkaar.

Iris' glimlach was alleen voor hem bedoeld. Alleen voor hem. De neiging onderdrukkend om naar haar toe te rennen, moest David al zijn zelfbeheersing aanspreken. Al zijn zintuigen waren op haar gericht. Hij wilde haar vasthouden, proeven en liefhebben.

'David.'

Hij stond nu op nog geen meter afstand. De wind speelde met haar lange lokken, verleidelijk streken ze langs haar gezicht. De irissen rusten tegen haar borsten, daar waar hij zijn handen wilde leggen. Ze likte over haar lippen. David stond direct in vuur en vlam. Glimmende zoetheid.

'Iris.' Meer zei hij niet. Ze liet de bloemen uit haar arm vallen; een paar belanden op het bankje, de anderen op de grond. Het kon hem niet schelen. Hij overbrugde de afstand en nam haar in zijn armen. Trok haar mee naar het bankje en op zijn schoot.

*

Iris voelde zijn verlangen. Zijn ogen zeiden meer dan genoeg; hier had hij op gewacht en zij ook. Davids ogen werden groot toen ze haar sjaal met een gracieuze beweging afdeed. Langs de hele lengte van haar hals stond de sierlijke afbeelding van in elkaar gestrengelde irissen, die ze zojuist had laten vastleggen door Jim.

'Voor jou,' zei ze met omfloerste stem. 'Alleen voor jou.'

Hij bewoog zijn hoofd naar beneden, maar ze ontweek speels zijn lippen. Iris voelde de zachte aanraking nu op de zijkant van haar gezicht. Langzaam zakte zijn mond naar beneden. Iris ademde scherp in, zijn lippen gleden over de gevoelige tatoeage. Ze bereidde zich voor op wat komen ging.

Ze voelde een scherpe pijn, zijn tanden doorboorden haar huid. Maar het was niets in vergelijking met wat David voelde. Met een kreet liet hij haar los. Het zilver en absint in de verse tatoeage deden zijn werk.

'Wat... Wie ben je?' riep hij met een brandend gezicht.

'Van Helsing. Iris van Helsing.'

© Ursula Visser, 20 januari 2017.

Volg me op mijn [website](#) of [Facebook](#)

Meer lezen? Mijn boeken zijn te koop als paperback en E-book bij o.a. [bol.com](#) en [Kobo](#)

Een gesigneerd exemplaar kun je bij mij bestellen!